

DIT BOEK HEEFT MIJ MILJOENEN GEKOST –
MAAR IETS WAARDEVOLLERS OPGELEVERD

Dank je wel voor het schrijven van je boek. Ik begrijp nu mijn jeugd. Ik begrijp nu mijn ouders. Ik begrijp nu mijn leven. Ik voel me eindelijk licht en vrij, wat een geschenk!

Kippenvel kreeg ik van deze spontane reactie van iemand in mijn woonplaats die dit boek had gekregen. Een vrouw waarvan de hele buurt weet dat het leven haar niet gespaard heeft. Had ik met dit verhaal iemand werkelijk zó geraakt?

Het was tijdens de lockdown 2021 dat de eerste druk (een werkversie) van *Het meisje dat de wereld veranderde* het levenslicht zag. Ik kreeg geheel ongevraagd een hoop reacties. En wat een ontzettend enthousiaste, diepgaande en uitgebreide reacties waren het. Heel veel mensen gaven aan te hebben genoten, gehuild en te zijn geraakt. Het verhaal zette ze aan tot een andere, nieuwe kijk op hun leven. En het bijzondere was: de reacties kwamen van alle leeftijden en alle achtergronden. Van een meisje van zeven tot negentigjarige grootouders, van een werkloze tot een hoogleraar, van mensen die een

zware verslaving hadden overwonnen; het maakte bij hen allemaal heel veel los.

Dat was waar ik de stap voor had genomen; negen jaar geleden, nadat een innerlijke stem mij een duidelijke boodschap had gegeven, besloot ik mijn hart te volgen en me aan het schrijven van dit boek te wijden. Ik moest er mijn leven voor overhoop gooien en ik heb er (echt!) miljoenen euro's voor moeten opgeven. Maar die keuze heeft me ook het allermooiste opgeleverd. Een nieuw en geheel ander leven. Een gezin met een dochter die me in haar hart sloot. Een zoontje dat na een proces van vele jaren op wonderlijke wijze bij ons kwam. Bijzondere ervaringen tijdens een immer voortdurende spirituele ontdekkingsreis – met alles erop en eraan – met mijn lief Jennet. En, ook, dit boek.

Dit boek heeft deels zichzelf geschreven. Als een manifestatie van oude kennis en inzichten die ik mocht doorgeven en waar ik van kinds af aan al naar op zoek was. Inzichten die kunnen bijdragen aan een mooiere wereld. Een wereld waarin centraal staat wat ons als mensen verbindt in plaats van wat ons verdeelt. Een wereld waarin mensen zich weer herinneren wie ze zelf zijn, wie 'de anderen' ook alweer zijn en waarom we allemaal hier zijn. Een wereld die aan ons aller voeten ligt. We hoeven er alleen maar voor te kiezen.

Dank je wel!

Machiel.

VOORWOORD

BÁM!

Mijn grote val kan ik me van seconde tot seconde herinneren.

Het was niet alleen mijn val, maar ook die van anderen.

En dat was *mijn* schuld.

Ik had een ca-tas-tro-fa-le fout gemaakt.

Een fout die niet meer te herstellen was.

Op dat moment stortte mijn wereld in elkaar.

En de wereld van anderen. Ik zag het gebeuren en ik had het veroorzaakt.

Ik wist het en ik had er geen enkele rechtvaardiging voor. Ik wilde echt niet dat dit gebeurde. Maar door omstandigheden, mijn keuzes en mijn acties had zich nu deze ramp ontvouwen.

En een ramp, een drama, dat was het.

Je zult nu vast heel graag willen weten wie ik ben en wat ik heb gedaan. Maar dat heeft geen zin. Ga er maar van uit dat het jou ook had kunnen gebeuren, dat jij mogelijk dezelfde keuze als ik had gemaakt. Niet omdat je slecht bent, maar omdat je een mens bent. Net als ik.

De kans bestaat dat je me kent of van me hebt gehoord. Dan weet je ook wat ik heb gedaan. Mogelijk ben je daarom heel erg kwaad op me.

Ik was ziedend op mezelf.

De schuld, de schaamte, het verdriet en de pijn die ik voelde, waren onbeschrijflijk. Ook nu kan ik er nog geen woorden aan geven, het was te extreem. Ik heb gehuild, gekrijsd, geschreeuwd, mezelf vervloekt, gekrabd en gebeten. Ik kon niet meer met mezelf leven, in de wetenschap dat ik andere levens onherstelbaar had geschaad, sommige zelfs totaal had verwoest.

Op alle vlakken stortte ook mijn leven in. Ik verloor mijn partner, mijn kinderen, mijn ouders, mijn werk, mijn vrienden. Niemand wilde meer met mij te maken hebben. En ik had het verdiend, ik wist het, maar toch. Toch verlangde ik af en toe vurig naar één iemand die er nog voor me zou zijn. Op wie ik zou kunnen leunen. Iemand die onvoorwaardelijk van me zou blijven houden. Iemand die me kon zeggen dat het ooit weer beter zou worden. De enige die die rol nog zou kunnen vervullen, was ikzelf. Maar ik was de dader en ik had nergens meer recht op.

Ik voelde me steeds dieper vallen, in een donkere, bodemloze put. En waar het naartoe zou gaan, dat was mij wel duidelijk aan het worden. Ik had geen andere keuzes meer.

De dag kwam waarop ik had besloten om die laatste keuze uit te gaan voeren. Tijdens de wandeling naar de plek waar het zou gaan gebeuren, keek ik terug op mijn

leven en probeerde er de reden van te ontdekken. De reden waarom alles gegaan was zoals het was gegaan. De reden waarom ik zo veel mensen pijn had gedaan. Was er één goede reden waarom ik leefde?

In gedachten ging ik naar het moment waarop alles was begonnen. Daar werd een hulpeloos, lief wezentje geboren. Dat wezentje, dat baby'tje, dat was ik. En dat mensje had geen enkel kwaad in zich; ik wilde alleen maar dat er van me gehouden zou worden. Het cliché is waar: als een film in mijn hoofd zag ik het kleine baby'tje opgroeien. Ik beleefde opnieuw de pijn die ik al vroeg had gevoeld, het verdriet, het gemis, de verwarring. Op andere momenten zou ik er kwaad of verdrietig om zijn geworden, maar op deze laatste dag van mijn leven kon ik alleen maar met compassie naar alles en iedereen kijken. Ik zag dat mijn ouders oprecht deden wat in hun ogen goed was. Ook hun ouders, mijn opa's en oma's, hadden dat gedaan. Ze worstelden met dezelfde uitdagingen, dezelfde vragen, dezelfde pijn. Ze konden niet anders dan wat ze deden. Natuurlijk hadden ze ieder moment een keuze om het anders te gaan doen, maar dat wisten ze oprecht niet. Ze waren er niet mee bezig en ze werden er niet toe gedwongen. En ook ik had in mijn leven ieder moment de keuze kunnen maken om het anders te doen. Maar ook ik wist dat niet. Ik dacht aan alle mensen die mij pijn en verdriet hadden gedaan. En ik dacht aan alle mensen die ik pijn en verdriet had gedaan. Ik zag al hun gezichten en voelde hoe zij zich voelden. Door mij, door wat ik had gedaan. Ik viel neer op mijn knieën in het gras

en begon te huilen. Ik huilde om mijn kinderen, om mijn ouders, om degenen die ik zo veel verdriet had gedaan, om mijzelf. Het deed steeds meer pijn en mijn hoofd leek te ontploffen. De hete tranen bleven stromen, ik huilde hysterisch en maakte geluiden waarvan ik niet wist dat ze bestonden. Ik huilde om iedereen, om de wereld, om het leven, om de dood.

Er ging een flits door mijn hoofd. En op dat moment raakte ik de bodem van de put waarin ik nog steeds dieper aan het vallen was. *Rock bottom*. Verbaasd stopte ik met huilen. Mijn eerste gedachte was: dit voelt sterk! Op dat moment begon een merel in het gras vlak voor me te fluiten. Het klonk als engelengezang. Een zonnestraal verwarmde mijn gezicht. Ik rook de geur van gras en aarde. Ik opende mijn ogen en zag niets dan schoonheid om me heen. De wereld openbaarde zich opnieuw aan me, via al mijn zintuigen, op een manier die ik nog nooit had ervaren.

Ik voelde mijn hart kloppen, ik voelde de kracht van dit *rock bottom* en ik merkte dat het mijn eigen kracht was. Op dat moment besloot ik een andere keuze te maken. Ik besloot de rest van mijn leven te gaan leven. Ik wilde herstellen wat ik kon herstellen, donker naar licht omvormen en ergens een soort zin geven aan het leed dat ik had veroorzaakt.

En sindsdien doe ik dat iedere dag. Dat klinkt misschien wel heel makkelijk, maar het rare is: dat is het ook. Voor mij. Nu. Vanuit het dieptepunt waar ik zat, waar het niet erger kon en vanuit de ervaring die ik had,

kon ik vanaf dat moment alleen maar stralen.

Ik kwam in een wereld die ik eerder niet kende, niet herkende. Een wereld waarin alles klopt, letterlijk en figuurlijk, dat was waar Machiel me aan hielp herinneren. Dit boek is voor mij herkenning, herinnering en *eye-opening*. Ik wist heel goed wat Lisa's vader had meegemaakt. Ik onderging dezelfde ervaring als haar opa. Ik ontdekte het geheim waar Lisa in dit boek naar zoekt.

Vanuit mijn nieuwe wereldbeeld ontstond mijn nieuwe zelfbeeld en heb ik mezelf kunnen vergeven. Voor het eerst in mijn leven hou ik onvoorwaardelijk van mezelf.

Ik wil je graag uitnodigen om je open te stellen voor dit nieuwe wereldbeeld. Om jezelf de vraag te stellen: *wat betekent het voor mij als het klopt dat alles klopt?*

Anoniem

1 - HET VALLEN

BÁM!

En de tijd stopte.

Het was donker, stil en een tienermeisje zweefde in een zalig niets. Het was alsof ze hier al eens eerder was geweest, ze herkende, ja, wat eigenlijk? Er was niets, maar toch voelde het zo vertrouwd, zo oer, alsof het zo hoorde.

Niets dus... maar wat of wie was zij dan? Het verbaasde haar dat deze vraag opkwam. Wie stelde die vraag eigenlijk? *Wie ben ik? Wat ben ik?* Dit zette de volgende gedachtestroom in haar hoofdje in gang: *Als er niets is en ik ben er wel, dan ben ik de enige. Dan ben ik dus alles, want verder is er niets. Behalve ik is er niets en niemand anders. Maar waarom ben ik er dan? En hoe kan ik die vraag nou in mijn eentje beantwoorden?*

Met die vragen verliet ze het zalige niets en leek de tijd weer langzaam van start te zijn gegaan.

Lisa voelde een paar prikkels in haar lichaam, maar het leek erop dat ze alles los van elkaar kon voelen. Alsof ze kon kiezen wat ze wilde ervaren. Als ze met haar aandacht naar haar gezicht ging, voelde ze de koele, natte tegel waar haar rechterwang op lag. Ging ze naar beneden

in haar lichaam dan kon ze haar rechterhand voelen, die deed pijn en rustte in een plasje regenwater. Ze wilde de pijn niet voelen en ging terug naar haar gezicht, maar toen merkte ze dat er bloed uit haar neus stroomde en ze proefde de ijzerachtige smaak in haar mond. Toen leken haar oren wakker te worden en hoorde ze de regendruppels die op haar en om haar heen vielen; het klonk als een bijzonder soort applaus, een aansporing. Op dat moment voelde Lisa de volledige pijn in haar gezicht en daarmee ook de schrik van haar val. Ze voelde de bekende steek vanuit haar hartstreek naar haar keel schieten, waarna haar mond zich als vanzelf opende en een eerste huil ten gehore bracht. 'Lisa! Liefje, gaat het?' hoorde ze haar moeder in de verte bezorgd roepen. De pijn werd heviger en Lisa voelde hete tranen uit haar ogen stromen.

Nog steeds gebeurde alles in slow motion en het leek nu alsof er twee Lisa's waren: een lichaam dat op de grond lag en dingen voelde en een zwevende gedachte die los van haar lichaam was en kon waarnemen. Deze waarnemende Lisa vroeg zich van alles af. Zou het verstandig zijn om te proberen op te staan? Of zou ze beter nog een tijdje kunnen blijven liggen? Wat was pijn eigenlijk? En wat was nou ook alweer de reden dat ze zichzelf had laten vallen?

De 'echte' Lisa huilde nu voluit, maar toch hoorde ze dat haar moeder naar haar toe rende. Toen werd ze ineens door warme, stevige mannenhanden opgetild.

Meteen daarna voelde ze ook de handen van haar moeder om zich heen en op dat moment versnelde de tijd weer

naar haar normale tempo. Haar moeder en opa hielden haar stevig vast, gaven haar kusjes en fluisterden troostende woordjes. *Pijn leidt tot troost*, was nog de laatste gedachte van de om haar heen zwevende, waarnemende Lisa. Op het moment dat de echte Lisa diep uitademende, was ze weer één. In de armen van haar opa en moeder voelde het bijna als in het zalige niets waar ze zojuist was geweest.

Ze wilde niet dat dit gevoel ophield maar na een paar minuten liet haar moeder los en begon opa, sterk als altijd, haar over het lange pad naar de voordeur van de boerderij te dragen. ‘Jij moet altijd weer een bijzondere entree maken,’ zei hij terwijl hij haar vrolijk aankeek. Ze lachte een beetje en toen ze bij het licht van de boerderij kwamen, keek ze in de liefste stralende blauwe ogen die ze kende.

Terwijl ze aan de eettafel zat, met een zakje met ijsklontjes tegen haar gezicht, keek Lisa toe hoe haar moeder en opa, behoorlijk natgeregend, haar tassen uit de auto naar binnen brachten. ‘Dit is alles,’ kon Lisa haar moeder in de gang tegen opa horen zeggen. ‘Ze maakte zich een beetje zorgen over hoe ze zich hier kan vermaken de komende dagen, dus ze heeft heel veel bij zich. Ik kan het niet goed inschatten, ze zit nu op de middelbare school, maar regelmatig gedraagt ze zich nog als een klein afhankelijk meisje en gaat er iets fout, zoals daarnet.’ ‘Ach, ze is dertien, dat